

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Μονή Αγίας Άφρας, βόρεια της Χιρόνα

Εφτασαν στο ταπεινό μοναστήρι μια θυελλώδη νύχτα και κούρνιασαν πίσω από μια ταφόπλακα. Πέρα μακριά, αλυχτούσαν οι λύκοι που ακολουθούσαν τα ίχνη τους.

Στο πέτρινο παρεκκλήσι, οι πέντε μοναχοί έψελναν το απόδειπνο και άκουσαν την κραυγή. Ο ηγούμενος Αδάλδος συνέχισε την ψαλμωδία για να ξορκίσει τις απειλές της νύχτας, αλλά ο αδελφός Ραϊνάρτ, τυφλός από χρόνια, σηκώθηκε όρθιος και δήλωσε ότι οι άσαρκες ψυχές που περιπλανιούνταν στις ερημιές δεν θρηνούσαν έτσι.

Φοβισμένοι, βγήκαν με δαυλούς και έκαναν τον γύρο της μικρής εκκλησίας. Οι λύκοι οσφραίνονταν ήδη τους τάφους, και ο μεγαλύτερος έδειξε τα δόντια του. Οι μοναχοί έσεισαν τους δαυλούς για να τους τρομάξουν και ανακάλυψαν τα παιδιά πίσω από έναν τάφο. Το αγόρι θα ήταν γύρω στα επτά και το κορίτσι λίγο παραπάνω από τριών. Έμοιαζαν μεταξύ τους, με το μαλλί ξανθό, βρόμικο και κολλημένο. Ο μικρός αγκάλιαζε προστατευτικά το κοριτσάκι, που βρισκόταν σε κατάσταση βαθύτατης αγωνίας. Βλέποντας τους καλόγερους, αναστέναξε παρακλητικά. Η μικρούλα σήκωσε τα μάτια, που ήταν έντονα γαλανά, και στη συνέχεια κοίταξε το σκοτάδι, προς τα εκεί όπου οι λύκοι είχαν αποτραβηχτεί. Δεν έκλαιγε, παρά την ηλικία της, και αυτό ξύπνησε ένα παράξενο συναίσθημα στους άντρες. Αυτά τα δύο παιδιά μπορεί να ήταν αδέρφια, αλλά οι ψυχές τους ήταν διαφορετικές.

«Σας δάγκωσαν;» ρώτησε ο ηγούμενος, ανήσυχος.

Αυτά αρνήθηκαν. Το φόρεμα της μικρούλας ήταν σκισμένο, κι έμοιαζε σαν να την είχαν γλείψει στην πλάτη. Οι σαστισμένοι μοναχοί πήγαν να βρουν κουβέρτες για να τα σκεπάσουν. Το αγόρι κρατούσε σφιχτά ένα τόξο που, σίγουρα, δεν θα μπορούσε να το τεντώσει. Ήταν καταπονημένα, θεονήστικα, βρεγμένα ως το κόκαλο, και με τα πόδια τσακισμένα έπειτα από μια μακριά πορεία. Ωστόσο, τα ρούχα τους, κουρελιασμένα πλέον, ήταν λινά και φαίνονταν καλοραμμένα. Το βλέμμα τους έκρυβε μια τραγική ιστορία. Μια από τις τόσες που διαδραματίζονταν σε εκείνα τα ζοφερά εδάφη.

«Φαίνεται ότι έρχονται από πολύ μακριά. Είναι ξεπαγιασμένα και πολύ αδύναμα!»

«Θα ζήσουν», είπε ο ηλικιωμένος αδελφός Ραϊνάρτ, ενώ, ανήσυχος, τους χάιδευε το κεφάλι. «Ο Θεός τα προστάτευσε και τα οδήγησε εδώ για κάποιον λόγο. Ποιοι είστε;»

Τα παιδιά δεν απάντησαν. Αφού τα στέγνωσαν και τα είδαν να καταβροχθίζουν μπόλικες φέτες ψωμί και μερικά κομμάτια ταγκισμένο τυρί, η απάντηση ήρθε: Ήταν ένα θαύμα το γεγονός ότι μόνο εκείνα είχαν φτάσει ως εκεί από την καρδιά της κομητείας της Βαρκελώνης, έπειτα από πορεία αρκετών ημερών. Η μικρή κοινότητα των Βενεδικτίνων τα ονόμασε «οι Γεννημένοι από τη Γη», για να κρύψουν ότι ήταν ο Ισεμπάρντ και η Ροτέλ, τέκνα του Ισεμπάρντ του Τένες, του τελευταίου ιππότη της Μεθόριου, που εξαφανίστηκε στη διάρκεια της αιματηρής εξέγερσης του κόμη Γουλιέλμου της Σεπτιμανίας, ο οποίος είχε πάρει τα όπλα στα νότια του βασιλείου της Γαλλίας και σφετερίστηκε τη Βαρκελώνη αφότου δολοφόνησε τον νόμιμο κόμη της.

Οι μοναχοί κοιτάζονταν με μια πένθιμη έκφραση ενώ ο Ισεμπάρντ ψέλλιζε την ιστορία του. Οι χειρότερες φήμες επιβεβαιώνονταν. Ο οίκος του Τένες, που αναγορεύτηκε σε ευγενή για να υπερασπιστεί την Ισπανική Μεθόριο, το νότιο σύνορο της Αγίας Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας, εναντίον των Σαρακηνών, εξαφανιζόταν τυλιγμένος σε έναν σκοτεινό θρύλο. Από το κάστρο του επάνω σε έναν λοφίσκο κοντά στον ποταμό Τένες απέμεναν μόνο σιωπηρά ερείπια και κανένας δεν θα τολμούσε για πολύ καιρό να σηκώσει την τσάπα ή να κόψει έστω μια γέρι-κη βελανιδιά. Ο τόπος είχε μείνει καταραμένος.

Αλλά τα παιδιά μίλησαν επίσης για την παρουσία φρικτών πλασμάτων στα δάση και για ανόσια εγκλήματα στις έρημες εκτάσεις. Ο αδελφός Ραϊνάρτ σφίχτηκε, συνειδητοποιώντας ότι το σκοτάδι εξαπλωνόταν στην ερημωμένη Ισπανική Μεθόριο και δεν απέμενε κανένας πια για να το συγκρατήσει.